

Chương - 6

Một tuần sau thì Vương Quốc về

Tôi đã quen với sự lạnh nhạt của anh, cho dù có mừng đến nhảy múa anh cũng vẫn thờ hững, tôi chỉ biết ngồi yên mà nhìn. Chuyến lưu diễn này anh có vẻ gầy đi. Không biết có phải vì xa nhau khá lâu hay là do ấn tượng, tôi thấy anh có vẻ trầm lặng hơn, nghiêm khắc hơn. Có lẽ thái độ đó ah chỉ dành cho tôi

Tôi mang ly nước vào phòng cho Vương Quốc, anh gật đầu một cách lịch sự:

- Cảm ơn

Tôi rụt rè:

- Anh có muốn ăn gì không? Em dọn cho anh

Vương Quốc đang cầm xấp thư, xem lướt qua từng địa chỉ. Anh có vẻ không nghe tôi nói. Tôi kiên nhẫn hỏi lại:

- Anh có muốn ăn gì không

Anh quay lại, nói gọn:

- Không, cảm ơn em

Thấy có ở lại cũng chỉ làm phiền anh. Tôi ráng bắt mình rời khỏi phòng. Chợt nghe tiếng anh gọi lại:

- Mỹ Thuyền này

Tôi lập tức quay lại:

- Dạ!

Vương Quốc đến bàn lấy gói quà chìa về phía tôi:

- Tặng em

- Cảm ơn anh

Một ý nghĩ chợt thoáng qua đầu tôi. Tự nhiên tôi hồi hộp đến kỳ lạ. Tôi mím môi:

- Anh Quốc, em nói chuyện với anh một chút được không?

Vương Quốc đang cúi xuống tìm gì đó trong ngăn kéo, anh nói mà không nhìn tôi:

- Tôi có ít thời gian lắm

- Nhưng chuyện này rất quan trọng, nó liên quan đến chị Thanh, và em không muốn anh...

Vương Quốc ngẩng lên, vẻ mặt thoáng nghiêm lại:

- Nếu có liên quan đến Thanh Thanh thì tôi sẽ hỏi cô ấy

Tôi hoảng sợ:

- Không, em không muốn bị anh hiểu lầm như lần trước, chắc chắn chị ta sẽ nói những điều kinh khủng về em. Lúc ấy...

Vương quốc cắt ngang:

- Đủ rồi Thuyền. Hôm nay em lại bắt đầu nói xấu Thanh Thanh à. Đừng để tôi phải có quyết định dứt khoát với em chứ. Sự kiên nhẫn của tôi cũng có giới hạn mà thôi, em nghe chưa?

Và anh quay mặt đi nhìn ra cửa sổ, như muốn chấm dứt câu chuyện. Tôi biết nếu càng nói thì sẽ càng bị ác cảm mà thôi. Tôi đành lặng lẽ về phòng mình

Tôi biết chắc lát nữa anh sẽ đến nhà Thanh Thanh. Hình dung những gì cô ta sẽ nói và cơn giận của Vương Quốc, tôi thấy chán nản cùng cực. Và tôi chỉ còn biết trăn người chờ đợi cái gì sẽ đến

Vương Quốc đi suốt đêm. Đến gần trưa hôm sau mới về. Tôi đang ngồi trước đàn. Từ sáng giờ tôi cố chơi nhạc để trấn áp sự căng thẳng, nhưng tôi không tài nào tập trung được. Cho nên nghe tiếng chân anh ngoài sân là tôi nhận ra ngay

Tôi ngồi im, nhìn chăm chăm quyển nhạc trước mặt, chờ đợi

Cử chỉ của tôi có lẽ gây ấn tượng lắm. Vương Quốc đi thẳng đến đứng trước mặt tôi. Chúng tôi đối diện nhau qua thùng đàn. Anh nhìn tôi chăm chăm, cái nhìn khinh bỉ đến mức tôi thấy mình chỉ là đồ bỏ đi trong mắt anh. Tôi nghe giọng anh vang lên như một quan toà:

- Nhìn cử chỉ của em, tôi biết em cũng tự hiểu mình đã làm chuyện xấu xa, nhưng em có hình dung được sự độc ác ghê gớm mà em gây ra cho chúng tôi không Thuyền?

Tôi nuốt nước miếng ngồi im. Bây giờ tôi còn biết làm gì khác hơn là chịu đựng. Vương Quốc nói tiếp giọng như quát:

- Em có biết vì em mà chúng tôi mất một đứa con không?

- Cái gì?

Tôi kêu lên, choáng váng, giọng tôi lạc đi:

- Anh và chị ấy có con?

- Đúng và em đã gián tiếp làm chết nó rồi

Tôi muốn hoá điên vì hãi hùng:

- Em không có giết con anh. Em thề là không. Em không biết anh và chị ấy đã có con, em...

Giọng tôi tắt nghẽn, đầu óc choáng váng. Tôi đột nhiên thấy mình không còn biết gì nữa

Không biết là bao lâu, ý thức chậm chạp trở về. Tôi mở mắt, và thấy mình đang nằm trên giường:

- Tỉnh rồi

Giọng của Luân Đức thật gần bên tai tôi. Tôi quay lại, anh đang ngồi bên tôi, Vương Quốc đứng ở dưới chân giường, im lìm nhìn ra cửa sổ

Tôi chống tay ngồi lên nhìn hai người, lạ lùng. Tôi không hiểu tại sao Luân Đức lại có mặt trong phòng tôi. Chuyện gì vậy?

Giọng anh như lo điên lên:

- Em làm sao vậy Thuyền? Tại sao mắt bình tĩnh đến ngất đi như vậy. Đừng sợ, nói thật với anh đi

Vương Quốc lên tiếng:

- Anh không cần hỏi Mỹ Thuyền như vậy. Không cần phải che chở cho cô, tôi không có ý định ăn thịt cô đâu

Tôi quay lại nhìn Vương Quốc. Luân Đức cũng quay phắt lại, nói như quát:

- Anh đừng dùng kiểu nói như vậy trước mặt tôi. Nói cho anh biết, hôm nay Mỹ Thuyền có chuyện gì thì tôi không bỏ qua cho anh đâu

Vương Quốc chặn lại:

- Khoan nổi nóng. Anh cho rằng tôi ức hiếp Mỹ Thuyền có nghĩa là anh xúc phạm tôi đấy. Tôi không yêu cô. Nhưng cũng không vì vậy mà ngược đãi cô đâu

- Không ngược đãi mà cô ra nông nổi vậy hả? Nếu anh ra mặt thô bạo, chắc cô chỉ có nước chết thôi. Tôi hỏi anh, nếu không yêu thì anh cưới cô làm gì, anh định giở trò gì vậy?

Vương Quốc không trả lời, anh bước qua ngòai, xuống ghế, và ra dẫu cho Luân Đức:

- Anh ngồi đi. Chúng ta nói chuyện lâu đó

Luân Đức vẫn ngồi yên trên giường:

- Trước hết, tôi yêu cầu anh giải thích lý do làm Mỹ Thuyền ngất xỉu. Nếu tôi không đến đúng lúc thì anh sẽ còn làm gì cô nữa

Vương Quốc không trả lời. Anh cứ nhìn mãi điều thuốc trên tay như suy nghĩ. Luân Đức cười khẩy:

- Không dám trả lời phải không?

Vương Quốc quay sang, trầm tĩnh:

- Lúc này tôi bảo em làm chết con của chúng tôi thì có hơi quá rồi. Nhưng ở mức độ nào đó chuyện xảy ra như vậy. Thanh Thanh có thai gần hai tháng, cổ bị sảy thai rồi

Tôi nhắm mắt lại đau đớn. Dù lúc này nghe anh nói tôi cũng đã kinh hoàng lắm rồi. Luân Đức kêu lên:

- Thật là ghê gớm. Anh có thể cư xử với vợ mình như vậy sao?

Vương Quốc như không quan tâm đến phản ứng của Luân Đức, chỉ tiếp tục nhìn tôi:

- Khi em xô ngã Thanh Thanh, em có nghĩ tới hậu quả mà mình gây ra không?

Tôi kêu lên thảng thốt:

- Tôi không tin, tôi không cố ý

- Tôi cũng nghĩ em chưa đến nỗi mất hết nhân tính, nhưng dù em có vô tình hay cố ý, thì em cũng đã làm khổ cổ rồi. Đó cũng là hình thức gián tiếp làm khổ tôi

"Anh yêu cô ta đến vậy sao? Sao tìm tôi như bị ai đâm mạnh thế này". Tôi gục mặt trong tay, cổ dần cảm giác oằn oại, xé nát...

Luân Đức gằn giọng:

- Có thật cô ta có thai không? Tôi nghi ngờ lắm. Phụ nữ có thai mà dám đi nhảy đầm. Hừ, nếu cô ta không bị té thì cô ta cũng phải bị xảy thai thôi

Vương Quốc quay phắt lại nhìn Luân Đức im lặng. Luân Đức nói một cách chậm biếm:

- Anh có tận mắt nhìn thấy cổ trong vũ trường chưa? Nếu thấy rồi thì anh sẽ hiểu. Tôi đã nhìn cô ta nhảy say sưa với một người bạn của tôi. Bây giờ nghe nói cô ta có thai, tôi hoài nghi lắm. Cổ hiện thực đến mức không hiểu bản phận riêng thiêng liêng của người mẹ sao?

Hình như càng nói càng thấy tức. Luân Đức đứng dậy đến ngồi trước mặt Vương Quốc:

- Từ lâu tôi đã muốn nói chuyện với anh. Nhưng khó quá đấy. Bây giờ chuyện đã đến mức thế này, thì nói cho sáng tỏ luôn đi

Vương Quốc dụi tàn thuốc vào gạt. Tôi thấy anh khẽ nhướng mắt. Tôi tưởng sẽ nghe anh gạt ngang Luân Đức như đã từng gạt ngang khi thấy tôi muốn nói. Nhưng anh chỉ nghiêm nghị:

- Tôi cũng đã đoán anh sẽ nói chuyện với tôi. Anh cứ nói cho hết ý đi, tôi nghe đây

Luân Đức mĩa mai:

- Anh có đủ kiên nhẫn nghe kể tội của mình không đây?

Vương Quốc cười bình thản:

- Cứ nói thoải mái

Luân Đức quay lại nhìn tôi, rồi nhìn qua Vương Quốc:

- Được vậy anh trả lời với tôi ra sao về việc bỏ bê Mỹ Thuyền? Anh không yêu cô thì cưới cô làm gì? Nếu thấy cần một người vợ, mà Thanh Thanh thì không đủ tiêu chuẩn của anh, thì anh dứt khoát với cô đi, anh phải chọn một trong hai người chứ. Anh trả lời chuyện này ra sao?

Vương Quốc không trả lời, chỉ điềm tĩnh:

- Anh nói tiếp đi

- Không anh trả lời đi

Vương Quốc cười từ tốn:

- Tôi đang chờ nghe cho hết ý của anh. Còn giải thích thì dĩ nhiên là bổn phận của tôi rồi. Vì tôi biết anh sẽ có trách nhiệm với Mỹ Thuyền. Nhưng ở góc độ khác chứ không như anh nghĩ bây giờ đâu

- Được rồi, vậy thì anh nghe đây. Anh có biết đối với một cô gái còn chưa hiểu đời nhiều như Mỹ Thuyền, thì việc anh và Thanh Thanh áp đặt cô ta nó nặng nề ra sao không? Sống bên anh mà cô cứ có cảm giác tủi nhục, sợ hãi thì cuộc sống có phải là địa ngục không

Vương Quốc quay lại tôi:

- Đến mức như vậy lận sao Thuyền. Tôi đã làm gì để em bị áp lực như vậy?

Luân Đức chặn lại:

- Anh bận săn sóc hco người yêu rồi. Còn thời gian nào để nghĩ về việc làm của mình

Vương Quốc nhíu mày, rồi phẩy tay:

- Thôi được, anh nói tiếp đi

- Được vậy thì nói tiếp. Anh vô tâm đến mức biết tôi đưa Mỹ Thuyền đi chơi mà cũng không hề hỏi đến cô, không cần biết tôi đối với cô ra sao. Anh đã không cần đến Mỹ Thuyền thì nên chia tay với cô đi

Tôi bàng hoàng nhìn Luân Đức,

- Anh nói gì vậy?- Tôi kêu lên: - Không em không muốn

Luân Đức nhìn tôi như khuyến khích:

- Đừng sợ như vậy Thuyền. Đã đến lúc em phải mạnh dạn lên rồi

- Không em...

Nhưng Luân Đức đã quay qua Vương Quốc, nhấn mạnh:

- Cho nên tôi đề nghị anh ly dị với Mỹ Thuyền đi, sống với tôi, cô sẽ không phải ngày một héo rũ như sống với anh đâu

Tôi vùng ngồi dậy, la lên:

- Không em không muốn, em không bao giờ nghĩ đến chuyện này

Vương quốc nhìn tôi một cái, rồi lướt qua Luân Đức. Giọng anh thật trầm tĩnh, cương quyết:

- Điều đó không thể được đâu, hoàn toàn không thể được

Tôi giương mắt ngó Vương Quốc ngạc nhiên vì thấy anh không đồng ý. Có phải anh vui mừng quá không cố kiềm chế không?

Luân Đức có vẻ nóng nảy:

- Tại sao không thể được? Anh định là khó tôi phải không?

- Không hoàn toàn không phải làm khó vì không thể được. Anh có thể yêu và cưới ai cũng được nhưng với Mỹ Thuyền thì không được phép

- Tại sao?

- Vì cô là em của anh đó. Em cùng cha khác mẹ

Cái gì? Tôi sửng sốt nhìn Vương Quốc. Nói một chuyện kinh khủng mà anh có thể điềm nhiên vậy sao? Tôi gần như chạy đến trước mặt anh la lên:

- Anh nói gì vậy? Anh muốn làm nhục em phải không? Em đã làm gì có lỗi mà anh nói một chuyện tà trời như vậy?

Thấy Vương Quốc ngồi yên, tôi nhìn sang Luân Đức, thấy anh không bị cú sốc như tôi. Chỉ sửng sờ ngó Vương Quốc chăm chăm:

- Tôi không tin anh lộng ngôn đến mức như vậy. Vậy thì chuyện ra sao? Anh giải thích đi, tôi muốn biết tại sao anh lại biết chuyện này?

- Thầy Hoan nói với tôi

- Ba tôi nói với anh à? Anh quan trọng với ba tôi đến mức ông ấy dám để cho anh biết bí mật của gia đình tôi à?

Vương Quốc đứng dậy, tay anh vô tình bám chặt cạnh bàn, như một cử chỉ cố kềm chế. Tôi không hiểu tại sao anh có vẻ bất ổn như thế. Người bất ổn chỉ là tôi với Luân Đức mà thôi. Anh thì ảnh hưởng gì chứ

Thật lâu Vương Quốc nói như buông một tiếng thở dài:

- Việc tôi cưới Mỹ Thuyền là một cách giải thích rồi, anh không thấy sao?

- Tôi hiểu rồi, ba tôi giao bí mật này cho anh vì muốn anh che chở cô, thật ra anh cũng cao thượng đấy

- Có cần phải mỉa mai như vậy không?

- Tôi không mĩa

Tôi nhìn Luân Đức chăm chăm, có nghĩ là anh tin như vậy. Nghe cách hai người nói chuyện, tôi hoang mang ghê gớm. Tôi nhìn qua Vương Quốc, anh đứng tựa lưng vào cạnh tủ, nhìn cả hai chúng tôi một cách thông cảm

- Tôi biết nói ra điều này sẽ làm hai người ngỡ ngàng. Nhưng im lặng khác nào tôi làm ngỡ trước chuyện... không hay. Bây giờ... hy vọng sẽ không có chuyện gì xảy ra cho Mỹ Thuyền

Thấy tôi và Luân Đức im lặng. Anh nói tiếp:

- Khi thầy yêu cầu tôi nhận Mỹ Thuyền, tôi đã đấu tranh ghê gớm. Cuối cùng thì tôi đã làm theo lương tâm. Tôi cứ nghĩ từ từ rồi thì tôi và Thanh Thanh cũng quen được nhau. Nhưng càng ngày tôi càng hiểu điều đó không thể được

Anh bước đến trước mặt tôi:

- Em có biết tôi và Thanh Thanh đã đau khổ đến mức nào không? Vậy mà đổi lại em đã đối xử với Thanh Thanh thế nào? Em dồn cổ vào chân tường, bắt cổ đau khổ từ tinh thần đến cả thể xác. Em có biết làm như vậy là gián tiếp giết chết tôi không?

Tôi nhắm mắt, nước mắt chảy lặng lẽ trên mặt. Vương Quốc nói một cách cảm giận:

- Tôi không bỏ rơi em, vì không nỡ để em sống không người thân thích, và vì thấy em đáng tội quá. Tôi cố chịu đựng, lo cho em học, lo cho em việc làm đến lúc em vững vàng, đến lúc ấy tôi sẽ...

Tôi thì thào:

- Lúc ấy anh sẽ chia tay với em?

- Đúng, vì tôi không còn cách nào khác. Tôi không thể sống mà cứ làm khổ Thanh Thanh và gượng ép tình cảm của mình

Anh chợt đi về phía Luân Đức:

- Tôi nói điều này trước mặt anh, vì anh là anh của cô. Tôi không tin khi biết điều này anh sẽ bỏ mặc cô. Còn cho bác và hai cô em biết hay không thì tùy anh. Anh cứ tùy tình cảm của mỗi người mà quyết định nói hay tiếp tục im lặng

Tôi nhìn Luân Đức chăm chăm. Tôi rất muốn biết thái độ của anh sẽ ra sao đối với tôi. Tôi sợ run lên, nếu Luân Đức ghét tôi. Vì mẹ tôi là người làm khổ mẹ anh. Nếu ngay cả anh cũng ghét tôi thì tôi còn ai để thương mình nữa. Có lẽ tôi phải trở về trốn trong tình thương của cô Thuý thôi

Luân Đức cứ ngồi im trầm mặc. Không hiểu anh đang nghĩ gì. Anh chợt đứng dậy:

- Tôi về!

Không nhìn đến ai, anh bỏ đi ra cửa. Tôi nhìn theo với cảm giác thất vọng ghê gớm. Bây giờ thì tôi hiểu mình thật sự mất hết rồi

Vương Quốc cũng bỏ đi ra. Còn lại một mình trong phòng, tôi ngồi xuống giường, lặng lẽ suy nghĩ một mình. Tôi không biết bây giờ mình đang ở trong trạng thái nào. Nhưng có một điều làm tôi cảm nhận rất rõ, rằng mình đã cứng rắn lên rất nhiều sau biến cố vừa xảy ra

Bây giờ Vương Quốc có ly dị hay không, tôi cũng không lấy đó làm kinh hoàng nữa, không phải đó là lẽ sống chết nữa. Bởi vì biết Thanh Thanh đã có thai với anh, tôi còn hy vọng gì được nữa. Tôi cũng còn tự ái chứ

Tôi đứng dậy đi qua phòng Vương Quốc. Anh đang viết gì đó sau bàn. Tôi đến trước mặt anh:

- Tôi muốn nói chuyện một chút, được không?

Vương Quốc buông bút xuống nhìn tôi. Tôi nói mà không nhìn anh:

- Tôi biết anh sẽ không muốn nghe, nhưng lần này hy vọng anh không gạt ngang như những lần trước. Vì tôi không có ý định thanh minh cho mình hay phê phán chị Thanh Thanh. Tôi chỉ muốn nói cho rõ ràng tình trạng bây giờ

Thái độ bình tĩnh của tôi hình như làm Vương Quốc ngạc nhiên, anh chỉ chiếc ghế:

- Em ngồi đó đi

Tôi ngồi xuống trước mặt anh, im lặng suy nghĩ một lát. Rồi tôi ngẩng lên nhìn thẳng vào mặt anh:

- Năm giờ tôi đã suy nghĩ rất nhiều về chuyện của chúng ta. Tôi xin lỗi đã vô tình làm chị Thanh bị chấn thương. Thật tình là tôi không ngờ là anh chị đã thân đến mức như vậy. Tôi cảm thấy mình không còn gì để yếu đuối nữa. Đúng hơn là không được yếu đuối, vì tôi đã đi đến đường cùng rồi

- Em nghĩ được những chuyện gì vậy?

Tôi lặng thinh một lát, rồi cười nhẹ:

- Nghe cách nói của anh, tôi biết anh xem thường tôi. Từ trước giờ vẫn vậy, nhưng tôi không thể trách anh, cũng không thể trách khi chị Thanh ra mặt coi thường tôi. Vì suy cho cùng, tất cả là tại tôi

Tôi lại nín lặng một lát, rồi ngược lên:

- Những ngày sống với anh, tôi chỉ là con bé ăn bám không hiểu biết, không có khả năng gì nổi bật, và tệ hại nhất là quê mùa. Mọi người khinh bỉ tôi cũng đúng thôi. Nhưng anh có biết tại sao tôi đã quy lụy anh, chịu đựng bị anh sỉ nhục không? Tại vì tôi... tôi yêu anh quá, yêu đến mức mù quáng, đến mức để mất lòng tự trọng của mình. Chỉ để được một điều duy nhất là không bị mất anh

Vương Quốc có vẻ chú ý nghe, anh ngồi thẳng người lên. Tôi nói mà không nhìn anh:

- Tôi biết anh và chị Thanh nghĩ rằng tôi cố trơ lì bám vào anh để có một nơi ở sang trọng, để trốn chạy cuộc sống tẻ nhạt ở đồng ruộng. Chị ấy đã nói với tôi nhiều lần như vậy. Cuối cùng thì tôi không thể im lặng được nữa. Anh có biết tại sao hôm ấy tôi xô chị Thanh ra không? Vì chị ấy bức bách tôi quá, tôi phải phản ứng để tự vệ chứ. Vì suy cho cùng, tôi cũng là một con người. Con giun bị kéo mãi còn phải oằn mà, huống hồ gì tôi là con người

Tôi im lặng một lát, gom góp tất cả nghị lực để nói ra cái điều kinh khủng nhất của mình:

- Cho nên bây giờ tôi đồng ý li dị. Anh hãy nói với chị Thanh để chị ấy yên tâm. Và anh cũng không cần phải tội nghiệp tôi

Vương Quốc ngả người dựa ra sau, vẻ mặt không một cảm xúc:

- Em quyết định như vậy có vội vàng quá không?

Vương Quốc nhìn tôi chăm chú:

- Em chưa biết Luân Đức cư xử với em ra sao đâu. Đừng quyết định đột ngột

Cách nói của Vương Quốc làm tôi bị xúc phạm ghê gớm. Tôi nhìn thẳng vào mắt anh:

- Chị Thanh đã từng bảo tôi yêu cầu anh Đức lo cuộc sống cho tôi. Tôi đã căm ghét chị ấy vì bị đánh giá thấp, không ngờ cả anh cũng vậy

Tôi ngừng lại, giọng run lên:

- Anh nghĩ rằng tôi bám được vào anh Đức rồi mới chịu buông anh ra sao. Anh lầm rồi, tôi chưa bao giờ yêu anh, cũng chưa khi nào có ý định lợi dụng. Điều tôi dựa vào anh Đức vì anh ấy là người duy nhất ở đây xem tôi như bạn, lo lắng cho tôi cuộc sống tinh thần và không hề khinh miệt tôi

- Em nghĩ tôi khinh miệt em à?

- Anh chưa bao giờ nói. Nhưng cách đối xử của anh làm tôi hiểu như vậy. Và tôi cũng hiểu mình không nên sống bám vào người khác nữa. Để hai người rứt rứt mình cũng là quá đủ rồi. Tôi sẽ tìm một việc làm, sau đó tìm một nơi để ở. Tuyệt đối tôi sẽ không làm phiền anh nữa

Vương Quốc chột cười như nghe chuyện của trẻ con. Nụ cười của anh làm tôi hiểu ra rất nhiều rằng anh đã quen xem tôi như con nít. Một đứa con nít chẳng có khả năng và vô vị. Tôi đau lắm, nhưng cũng cố bình thần:

- Thật tình là bây giờ tôi chưa tìm được việc làm, cho nên tôi xin anh một thời gian. Hãy nói để chị Thanh yên tâm, tôi sẽ ráng tìm việc và sẽ ra đi trong thời gian ngắn nhất. Anh hãy lo thủ tục ly dị, vì thật tình tôi không biết làm cái đó ra sao cả

Vương Quốc ngồi yên như suy nghĩ. Lần đầu tiên tôi thấy anh để ý và suy nghĩ những lời tôi nói. Thật buồn cười cho mình. Tôi đã để một ấn tượng thấp kém trong mắt anh bao nhiêu lâu rồi, mà mãi đến giờ mới biết. Tiếc rằng khi nhận ra thì muộn quá

Tôi đứng dậy:

- Nói bao nhiêu đó đủ rồi, xin lỗi này giờ đã làm phiền anh

Và tôi đi ra ngoài. Ra đến cửa tôi quay lại. Vương Quốc gõ gõ cây viết trên bàn. Anh có vẻ suy nghĩ rất nhiều. Lạ thật, tôi mà cũng làm anh nghĩ ngợi nhiều vậy sao?

*****

Mấy hôm nay tôi lang thang suốt ngày ngoài đường tìm việc làm. Bây giờ tôi mới hiểu, giữa tôi nói và việc làm là một khoảng cách xa lắc và không phải bao giờ người ta cũng thực hiện ý nghĩ của mình một cách dễ dàng

Cũng như tôi đang vô cùng khổ sở khi tìm cho mình dù chỉ một việc làm nhỏ nhất. Tôi đi xin việc theo cách hiểu biết ngô nghê của mình. Thấy nhà nào có vẻ giàu là tôi vào hỏi xin giúp việc. Ban đầu tôi không hiểu tại sao người ta từ chối, và thấy nản ghê gớm. nhưng tôi không cho phép mình bỏ cuộc. Tôi bị thôi thúc một ý muốn thoát khỏi cuộc sống buồn tẻ trước đây, chỉ một ý nghĩ đó thôi cũng đủ để tôi bắt mình cố gắng.

Buổi sáng, tôi chuẩn bị thức ăn cho Vương Quốc, xong mọi việc tôi lại đi ra đường. Vương Quốc vẫn như mọi khi, rất ít ở nhà. Mà nếu có ở nhà thì anh cũng làm việc trong phòng riêng. Anh không để ý sinh hoạt của tôi nên tôi có thể đi đâu tùy thích

Điều đáng buồn là Luân Đức cũng biến mất khỏi cuộc sống của tôi. Muốn nhờ anh tìm một việc làm cũng không được. Chưa bao giờ tôi ý thức được mình bơ vơ đến như vậy.

Thật là kinh khủng khi nhận ra rằng trong cuộc đời mình, tôi chỉ có được duy nhất tình thương của cô Thuý. Trong khi mọi cô gái trang lứa tôi có được một gia đình, một tình yêu và một tương lai hứa hẹn. Tôi không biết mình sẽ làm gì cho tương lai từ một con số không to tát như vậy

Sáng nay, tôi vào một căn nhà rất đẹp, rất vắng người. tôi gặp một người phụ nữ khá lớn tuổi từ nhà trong đi ra. Thấy tôi, bà ta có vẻ ngạc nhiên:

- Cô là ai vậy? Đi tìm ai ở đây?

Tôi rụt rè:

- Dạ cho hỏi ở đây có mướn người làm không?

- Chi vậy?

- Dạ con hỏi để xin làm? Con biết nấu cơm, dọn dẹp nhà cửa, ai bảo cái gì con làm cái ấy

Người phụ nữ không nói gì, chỉ nhìn tôi từ đầu đến chân, rồi lắc đầu:

- Nhà tôi không cần người làm, với lại biết lai lịch cô ra sao mà dám mượn

- Dạ nhà con cũng ở đây. Con hứa sẽ không làm gì bậy đâu. Di làm ơn...

Bà ta chợt mỉm cười, rồi nói nửa đùa nửa thật:

- Tôi có hai thằng con trai, nhận cô vào làm không khéo chúng nó bỏ học hành để nói chuyện với cô, thôi đi

Cách nói chuyện cởi mở của bà ta làm tôi khắp khởi hy vọng, tôi nói vội:

- Dạ nếu con của di nói chuyện với con thì con sẽ đi chỗ khác, con sẽ không nói chuyện với chúng nó

Bà ta bật cười:

- Trời đất, tụi nó lớn hơn cô ít nhất cũng vài tuổi không phải là con nít đâu

Tôi đứng im, rồi vụt hiểu ra. Thì ra bà ấy sợ... thế này thì tôi biết nói gì bây giờ. Bà ta nói như gợi ý:

- Cô đẹp thế này, sao không xin vào mấy nhà hàng mà làm tiếp viên?

Tôi lí nhí:

- Ở đó lớn quá, con sợ người ta không nhận

- Ôi dào, nếu cô xin thì thế nào cũng nhận thôi, ngoại hình thế này là thừa tiêu chuẩn rồi.

Như hồi hận đã nói ra điều ấy, bà ta cười giả lả:

- Tôi chỉ nói chơi với cô vậy thôi, con gái đang hoàng thì tìm chỗ làm đâu có khó. Thôi cô về đi nghe, tôi phải đi công chuyện đây

Tôi đành rời khỏi nhà bà ấy. Nhưng tâm trạng không thấy thất vọng nữa. Dù sao bà ấy cũng đã chỉ cho tôi một nơi dễ xin hơn. Cứ như được gặp may vậy

Tôi lại đi lang thang trên vỉa hè, đọc hết cả bảng hiệu bên đường để tìm một nhà hàng thật sang trọng. Tôi rụt rè đến bên người bảo vệ đang đứng ở cửa:

- Anh làm ơn cho tôi vào gặp bà chủ, được không ạ?

Anh ta cũng nhìn tôi từ đầu đến chân như người phụ nữ lúc nãy rồi cười:

- Cô tìm bà chủ chi vậy?

- Dạ, tôi xin vào làm tiếp viên

- Vậy hả! Ồ, cô cũng đến đúng lúc, ở đây đang cần hai tiếp viên, chắc thế nào bà chủ cũng nhận cô

Và anh ta chỉ đường cho tôi đi lên lầu, tôi gõ cửa và vào một căn phòng rất đẹp, có vẻ như phòng riêng của bà chủ. Bà ta đang ngồi trang điểm, chỉ liếc nhìn tôi trong gương:

- Em tới xin làm hả. Ngồi xuống đi
- Dạ!
- Nhà ở đâu vậy cưng?
- Dạ ở thành phố này nè
- Nói rõ hơn là ở đâu

Chợt nhớ ra, nếu chỉ nhà thật sợ bà ấy sẽ biết Vương Quốc, tôi đành nói dối:

- Dạ, con ở quê lên ở nhà trọ, nằm dài trong hẻm khó tìm lắm

Bà ta chợt cười:

- Hỏi thăm để biết cô ở đâu thôi, chứ tôi tìm nhà cô làm gì
- Tôi thở phào nhẹ nhõm, bà ấy còn hỏi tôi mấy câu nữa rồi quyết định
- Tôi nhận cô rồi đó, chiều mai tới làm nghe

Bà ta quay lại nhìn nhìn bộ đồ tôi:

- Đi làm ở đây em phải mặc đồ thật hiện đại, ăn mặc thế này không hợp đâu. Nếu em ngại thì cứ mặc bình thường, rồi đem đồ vào đây thay. Em mới làm việc này lần đầu phải không?

- Dạ!
- Được rồi, từ từ sẽ biết nhiều thôi. Vào đây tôi bảo tụi nó hướng dẫn cho
- Dạ

Hôm sau tôi trở lại thật sớm, tôi đến nhà hàng trong chiếc đầm mà Luân Đức mua cho tôi hôm đến vũ trường. Khi tôi tìm gặp bà chủ, bà ấy nhìn tôi một lượt:

- Được rồi đó, em đi theo tôi

Bà ta đưa tôi qua một phòng khác, ở đây toàn là các cô gái ai cũng mặc đồ đẹp. Họ đang ngồi trang điểm nhìn rất thành thạo. Bà chủ gọi một cô đang ngồi ở góc phòng:

- Lại đây Lan, hướng dẫn cho em này nghe, cổ mới vô đó

Nói xong bà ta đi ra, tôi đứng im lìm nhìn mọi người. Họ cũng nhìn tôi tò mò, rồi quay lại công chuyện của mình. Cô gái tên Lan kéo tôi lại góc phòng:

- Công nhận bờ đẹp thật. Sao biết mà xin vô đây vậy?
- Dạ em thấy chỗ này và xin vô đại, không ngờ em được nhận

Cô ta cười lớn:

- Đẹp thế này thì được nhận quá đi chứ. Mà nè, kêu mình bằng tên đi, khỏi chị em gì hết nghe già lắm

- Dạ!

Cô quay ra ngắm nghĩa móng tay của mình. Những ngón tay sơn màu đỏ chói, và bàn tay cô ta thì đeo đầy nhẫn. Tôi cúi xuống ngắm óng tay mình, tôi không biết sơn móng và trừ chiếc nhẫn cưới ra, tôi không mang thứ gì khác. Thấy mình không giống mọi người tôi hơi hoang mang. Tôi hỏi cô ta:

- Em không có nhiều đồ đẹp như mấy chị, có sao không hả chị? Bà chủ có nói gì không?

Cô ta phì cười:

- Thích thì đeo không thích thì thôi. Đâu có ai bắt buộc, sao khờ thế

Cảm thấy yên tâm, tôi ngồi im. Rồi lại mon men hỏi thăm:

- Mình làm công chuyện gì vậy chị, sao chưa ra làm?

- Chưa có khách mà làm gì - Cô ta chột giễu cợt - Bộ nôn lắm hả?

- Dạ hồi hộp lắm. Từ đó giờ em chưa đi làm lần nào, làm tiếp viên có khó không chị

Cô ta trả lời lấp lửng:

- Khó mà dễ, dễ mà khó, tùy mình thôi

- Vậy hả?

Tôi ngồi im suy nghĩ. Quả thật là tôi không hình dung làm tiếp viên nó ra làm sao. Nhưng tôi sẽ làm hết mình để được việc. Nếu không thì trước mắt là bị đuổi và Vương Quốc sẽ khinh tôi. Nghĩ đến đó tôi thấy căng thẳng lạ lùng. Tôi sợ mình không được việc

Tôi khẽ vịn tay cô bạn mới, nói như năn nỉ:

- Chị dạy em làm giùm nghe. Nếu em không biết cái gì chị chỉ giùm, em cảm ơn chị lắm

Lần này cô ta không cười nữa, mà có vẻ thông cảm:

- Ở đâu mới tới hả? Sao nhìn còn nhát quá vậy?

- Dạ em ở quê lên

- Vậy hả? ờ có gì chỉ cho, đừng sợ

Được cô ta hứa, tôi thấy yên tâm hơn, tôi không nhớ tôi nói chuyện với cô ta bao lâu. Rồi cô ta kéo tay tôi đứng dậy:

- Ra tiếp khách đây

Tôi lóng ngóng đi theo cô ta, hình như mấy cô gái kia cũng ra ngoài hết. Tôi đi theo cô ta đến một bàn có mấy người khách, toàn là đàn ông. Tôi vừa ngạc nhiên vừa ngại ngại. Còn đang nhìn nhìn những cử chỉ của cô thì một cánh tay đã kéo tôi:

- Ngồi đây đi em

Tôi vội ngồi xuống chiếc hế trống, và đưa mắt nhìn người đàn ông vừa kéo tay mình. Tôi chưa kịp hiểu gì thì ông ta đã bẹo má tôi:

- Em đẹp lắm!

Tôi cứng người, ngồi chết sững nhìn ông ta. Cử chỉ của tôi làm người kia cười rần lên và nói gì đó thật ồn. Tôi rối rắm quá nên không nghe được họ nói gì. Rồi Lan kéo tay tôi ra hơi xa:

- Đừng có làm như vậy, nếu không quen thì mời họ uống bia đi. Ráng cười lên, nhớ là nếu người ta làm gì thì đừng phản ứng nghe, coi chừng bị đuổi làm đấy, cũng không đến nỗi gì lắm đâu

Hai chữ bị đuổi làm tôi như tỉnh ra. Tôi riu riu đi theo cô ta trở lại bàn. Bắt chước cô ta, tôi mời người đàn ông kia uống bia. Tôi nghe giọng Lan vui vẻ:

- Nhỏ bạn em mới vào làm lần đầu đó, còn đi học nên khờ lắm. Mấy anh thông cả nường tay giùm nha

Không hiểu sao ai cũng tập trung nhìn tôi. Có người bảo tôi đẹp, người đàn ông đưa ly bia bảo tôi uống. Tôi lí nhí:

- Dạ con không biết uống. Chú uống một mình đi

- Trời đất, bộ anh già lắm sao mà gọi bằng chú lặn. Anh thôi cưng

Lan vội đỡ cho tôi:

- Nó chưa biết uống bia, để em uống với anh nghe. Mời anh

Cô ta chạm ly với người đàn ông rồi uống một hơi. Và lại rót bia ra ly mời người bên cạnh cô ta. Tôi muốn làm theo nhưng sợ quá tôi ngồi im thin thít, mặt cúi gằm xuống. Xung quang tôi mọi người vẫn cười nói ồn ào. Ban đầu thì không có gì, nhưng khá lâu sau người đàn ông chọt ôm ngang vai tôi và cúi xuống hôn một cái. Tôi sợ run cả người, vội đứng dậy lắp bắp:

- Tôi không ngồi nữa đâu, để tôi về. Tôi sợ lắm, ông này làm gì kỳ quá

Hình như cử chỉ của tôi khác lạ lắm, nên chẳng những cả bàn nhìn tôi mà mấy bàn kia cũng quay lại. Mặc cho họ nhìn, tôi hấp tấp chạy quỳnh quáng chạy xuống lầu, rồi ra tuốt ngoài đường

Ra đến ngoài rồi tôi cảm thấy an toàn hơn. Tôi đi dọc trên lề, tim đập loạn xạ vì sợ, và vì chạy. Đến giờ tôi mới biết tiếp viên là việc gì. Đó không phải là công việc, mà là... là gì thì có trời mới hiểu được. Lần đầu tiên tôi thấy cuộc sống thật phức tạp, có quá nhiều mà tôi không làm sao tưởng tượng nổi. Thì ra

trên đời này có những chuyện như vậy nữa sao? Những người lạ hoắc gặp nhau, có thể cười giỡn và muốn ôm hôn mình lúc nào cũng được. Tại sao có những điều kỳ cục như vậy chứ?

Tôi về đến nhà thì thấy đèn sáng trưng trong phòng khách. Vương Quốc ngồi ở salon, tôi gật đầu chào anh và đi như chạy lên lầu. Vương Quốc gọi giật lại:

- Em đi đâu về vậy Thuyền, sao về khuya quá vậy

Tôi nhìn anh một cách sợ hãi. Tôi cảm tưởng anh đã biết tôi làm gì, điều đó làm tôi lạnh toát cả người:

- Em đâu có làm gì đâu. Không có

Và tôi bỏ chạy lên phòng, cài cửa lại. Tôi sợ Vương Quốc vào tra hỏi. Lúc ấy tôi làm sao mà giấu được nữa. Thà không cho anh vào vẫn hơn.

Nhưng Vương Quốc không vào tìm tôi, tôi nghe tiếng chân anh ngoài hành lang, tiếng đóng cửa ở phòng anh. Thế là Vương Quốc đã về phòng. Lần đầu tiên thái độ nhạt nhẽo của anh không làm tôi thấy tủi thân nữa, mà là như được thoát nạn

Suốt cả đêm không ngủ được, tôi chập chờn trong cảm giác nửa thức nửa ngủ. Tôi hình dung lại lúc bị người lạ nộ hôn. Cảm giác ghê sợ làm tôi bất an suốt đêm một mình

Cú xóc đó làm tôi mất hai ngày mới bình tĩnh lại được. Và khi cơn sợ đi qua, tôi lại nghĩ về tình trạng thực tại. Quả thật là bây giờ tôi không còn chịu nổi tình trạng của mình. Ý muốn giải thoát không lúc nào ngừng thúc bách tôi. Điều đó đồng nghĩa với cảm giác bất lực tức tối. Vì tôi biết tìm đâu ra việc làm bây giờ. Chắc chắn tôi không trở lại làm tiếp viên rồi. Đó thật là một công việc kinh khủng

Nghĩ mãi cũng không biết làm được gì hơn. Cuối cùng tôi đành trở lại nhà hàng nọ. Tôi đứng một góc đến tận khuya chờ Lan. Hôm ấy cô đã thật tình giúp tôi. Tôi chỉ còn biết nhờ vào cô ta mà thôi

Đến khuya mời thấy Lan đi ra. Tôi vội chạy đến cô ta, rụt rè:

- Chị Lan!

Cô ta tròn mắt ngạc nhiên:

- Ủa, tìm mình đó hả. Có gì không? Nè sao hôm đó tự nhiên nghĩ luôn vậy?

- Tại em không dám làm chuyện đó, em sợ lắm

- Sợ sao hôm đó xin vô làm. Bỏ tự xin mà

Tôi thở dài:

- Em đâu có biết tiếp viên là làm như vậy. Tại hôm nó có một người nói em, em chỉ nhớ loáng thoáng họ bảo em xin làm tiếp viên, thế là em xin làm

- Bộ bồ không biết làm tiếp viên là vậy à?
- Dạ không
- Chưa thấy ai khờ hơn bồ. Bây giờ tìm mình chi vậy?

Tôi hơi lúng túng:

- Em định đến nhờ chị, chị biết ở đâu có việc làm chỉ giùm em với. Miễn là đừng như hôm ấy thôi

Lan có vẻ hơi tự ái, nhưng cô ta xua tay như bỏ qua. Cô ta trầm ngâm:

- Bồ biết được cái gì, nói thử xem
- Em biết chơi đàn ghi- ta, dương cầm, múa và hát. À quên, biết khiêu vũ nữa

Đôi mắt cô ta tròn xoe:

- Trời biết mấy thứ đó hả? Vậy bồ là dân quý tộc rồi chứ dân quê gì
- Không em ở quê lên thật mà
- Biết mấy cái đó thì bồ xin vào nhà văn hoá là hợp nhất. Bồ có thể xin dạy hợp đồng. Nhưng mình không có quen với ai ở đó hết. Mấy chỗ đó...

Tôi thất vọng nhìn cô ta, vậy là niềm hy vọng cuối cùng đã tiêu tan. Tôi buồn đến muốn khóc. Thấy vẻ mặt tôi, cô ta hình như tội nghiệp

- Thôi đừng có buồn, để mình hỏi giùm cho. Nhưng mà làm ở mấy nhà hàng nghe. Mấy chỗ khác mình không biết

Tôi hoài nghi:

- Có nghĩa là...
- Không phải, mình xin cho bồ đàn dương cầm hay hát gì đó tùy chỗ

Tôi mừng rồi rít:;

- Em cảm ơn chị lắm

Lan cặp kè với tôi, đi dọc theo vỉa hè:

- Nói thật nghe, bồ biết bồ có một lợi điểm rất lớn là gì không? Là ngoại hình đó. Bồ đẹp dễ sợ dư sức chụp hình lịch luôn. Ráng mà tận dụng ưu điểm của mình

- Dạ
- Bồ hát hay không, hát thử mình nghe xem

Tôi hơi mắc cỡ, nhưng cũng hát cho Lan nghe. Tôi chỉ hát nửa bài, rồi ngừng lại:

- Em hát được không hả chị?

- Hát hay lắm đó, công nhận bồ có tài thật. Mình khen thật chứ không phải nịnh đâu

Lan chột ngừng lại:

- Khuya rồi mình về đi. Quên nữa, mai mốt tìm được việc làm sao mà nhắc bồ đây?

- Nhà em có điện thoại. Có gì chị gọi giùm em nha

Rồi tôi ghi số phone của mình cho Lan. Cô ta không ngớt nhìn tôi:

- Công nhận là bồ thiệt nha. Nhìn bồ tôi cũng nghĩ bồ dân tiểu thư. Sao phải đi làm dữ vậy. Mà thôi, không tò mò nữa, về nghe

- Dạ

Rồi cô ta quay trở lại lấy xe, tôi cũng hồi hả đi về. Giờ này khuya quá rồi, tôi sợ về sau Vương Quốc lắm

Vậy mà tôi về sau anh thật. Lần này tôi bị chặn lại ở cầu thang:

- Lần thứ hai thấy em về khuya, em đi đâu vậy Thuyền?

Tôi lúng túng giương mắt nhìn anh, Vương Quốc kiên nhẫn hỏi lại:

- Tôi hỏi em đi đâu về vậy?

Không thể nói thật, tôi lách qua anh định chạy lên cầu thang. Nhưng anh giữ tôi lại:

- Em định tránh câu trả lời hả? Thái độ của em lạ thật. Thật ra em có chuyện gì vậy

- Không có gì cả. Tôi chỉ đi tìm một người bạn thôi

- Em có bạn ở đây hả? Tìm làm gì vậy?

Tôi nói một cách khó khăn:

- Tôi có công việc

- Việc gì?

- Anh Quốc này, xin anh đừng có hỏi chuyện của tôi. Việc của anh có bao giờ tôi hỏi được đâu

Vương Quốc khẽ nhướn mắt nhìn tôi:

- Hình như lúc này em biết chống đối tôi rồi đó. Tôi hỏi không phải chỉ tò mò, mà vì tôi là người có trách nhiệm với em, hiểu không?

Tôi vịn tay trên lan can:

- Khỏi đi anh Quốc, tôi mệt mỏi vì trách nhiệm của anh lắm rồi. Anh cứ xem như từ đó giờ chưa có tôi ở đây. Tìm được việc làm rồi tôi sẽ ra khỏi đây ngay.

Anh không phải bận tâm về tôi nữa, và cũng đừng hỏi chuyện riêng của tôi được chưa?

Giọng Vương Quốc thoáng chút giễu cợt:

- Chuyện riêng của em à? Có nghiêm chỉnh lắm không, em nói hết chưa?
- Anh hỏi chi vậy?

Vương Quốc khoanh tay dựa người vào lan can. Anh nghiêng đầu nhìn tôi:

- Em cũng biết đối đáp lắm đấy. Tôi cứ tưởng em hiền lắm chứ? Nhưng tôi nói cho em biết, đã không hiểu biết về cuộc sống thì đừng có làm gì lung tung. Mất công tôi phải điên đầu vì em. Chuyện lúc trước thôi cũng đủ lắm rồi

Tôi mím môi, chiếu tia căm ghét nhìn anh. Tôi bỏ đi nhanh lên lầu. Tôi không hiểu tại sao tôi lại chịu khó tức giận anh nữa. Trong khi tôi chỉ muốn xem họ như những người hoàn toàn xa lạ với mình

Tôi đi lên phòng, mệt mỏi nằm xuống giường. Không biết mệt vì công việc hay vì căng thẳng. Nhưng quả thật là khó chịu vô cùng

Liên tiếp mấy ngày sau tôi chỉ loay hoay chờ điện thoại của Lan. Trưa nay chị ấy gọi điện hẹn gặp tôi vào buổi chiều, dĩ nhiên là vẫn ở nhà hàng cũ. Còn dẫn hãy diện lên nữa, bây giờ nghe ai dặn mặc đồ đẹp là tôi dị ứng lắm

Tôi đứng lóng ngóng ngoài đường chờ Lan khá lâu mới thấy chị ta đến. Chị ta nhìn lướt qua tôi, rồi nhận xét:

- Bố ít diện quá há!

Tôi lo lắng:

- Thế em ăn mặc thế này người ta nhận không chị?

Lan cười lớn:

- Mình đã nói rồi, sắc đẹp là giấy thông hành đê đi đến nơi mà. Ăn mặc thì dễ khắc phục thôi

Tôi làm thinh đứng chờ chị ấy tìm cái gì đó trong giỏ, không hiểu sao chị ấy chủ quan thế. Lần này Lan đưa tôi đến một nhà hàng khác. Có lối kiến trúc rất ngộ nghĩnh, có cả sân khấu nhỏ và ở tầng trên cũng có thể nhìn xuống sân khấu. Hình như nhà hàng này không giống như nơi tôi đã làm

Ông chủ là một người cao lớn, có vẻ nghiêm chứ không nói nhiều như bà chủ bên kia. Khi ông ta hỏi tôi trước kia hát ở đâu, tôi còn đang ngắc ngứ thì Lan đã nhanh nhẹn nói một hơi những tụ điểm mà tôi không biết. Tôi thấy ông ta nhìn tôi như không tin, nhưng cũng gật đầu:

- Ngày mai cô đến hát thử xem

Tim tôi như nhảy lên vì mừng. Tôi cảm ơn ông ấy rồi rít đến nỗi Lan phải bám tay tôi và kéo đi nhanh. Ra đến đường, chị ấy nói như rên rỉ:

- Trời ơi, khờ gì mà khờ dữ vậy không biết. Làm gì mà cảm ơn rồi rít vậy. Như vậy chẳng khác nào lạy ông con ở bụi này

Tôi không hiểu, và giương mắt ngó Lan. Chị ta lắc đầu:

- Mình đã lãng xê bồ như vậy, bồ không biết làm cao thì thôi, đằng này lại còn cảm ơn tíu tít. Một ca sĩ chuyện nghiệp không ai tỏ vẻ cần chỗ làm như bồ đâu, dù trong bụng người ta có muốn như vậy đi nữa. Phải biết giấu ý nghĩ của mình chứ, bài học đấy nhớ chưa?

Tôi im lặng suy nghĩ, đúng rồi phải biết giấu ý nghĩ thật của mình, đừng để người ta biết điểm yếu của mình. Hay quá tôi sẽ áp dụng điều này với Vương Quốc

Ồ, chữ ca sĩ của Lan làm tôi thấy sao ấy. Tự nhiên tôi liên tưởng tới Thanh Thanh. Trời ơi, tôi mà là ca sĩ như Thanh Thanh sao. Có phải đó là giấc mơ không, tại sao tôi không vươn lên để bằng cô ta chứ

Chia tay với Lan, tôi vội vã về nhà. Tôi lên cài cửa lại và bắt đầu tập hát một mình. Tôi tập với cây đàn ghi- ta, tôi rất vững nhạc lý nên đi theo nhịp không phải là khó. Với lại lúc đi học tôi đã quen diễn văn nghệ ở trường. Không biết hát ở nhà hàng có khó hơn thế không. Thôi tùy tình hình mà đối phó vậy

Hôm sau tôi đến nhà hàng khá trễ, thật xui xẻo cho tôi vì tối nay Vương Quốc không đi đâu. Tôi loay hoay trong phòng đợi anh đi, nhưng chờ mãi anh vẫn ở trong phòng, tôi đành xuống nhà dưới rồi đi ra đường

Đến nhà hàng thì trời đã tối, khách rất đông. Tôi cố nén hồi hộp định đi tìm ông chủ thì đã thấy Lan ngồi ở chiếc bàn ngay lối đi. Chị ấy cũng thấy tôi và ngoắt lại:

- Sao đi trễ vậy cô nương?

- Dạ, tại em bận công chuyện

Tôi nhìn về phía sân khấu. Một cô gái khá đẹp đang hát một ca khúc của Trịnh Công Sơn. Tôi nhìn cô ta chần chú, từ điệu bộ đến giọng hát đều không có gì đặc sắc lắm. Nếu chỉ yêu cầu như vậy thì tôi làm được

Lan chột khều tay:

- Chờ nhỏ kia nữa là tới phiên bồ rồi đó. Lúc này mình đã đăng ký cho bồ rồi

- Ôi vậy hả? Hát là phải đăng ký nữa hả chị?

- Chứ sao nữa, cũng phải sắp xếp một tí chứ. Bộ ai muốn hát là nhảy lên sân khấu liền sao

- Ủa vậy hôm nay chị đến đây chơi với em đó hả?

- Ừ, sợ bồ lóng ngóng như hôm qua người ta cười bồ tội nghiệp. Hôm nay nghỉ một đêm, xem như đi chơi vậy mà

Tôi cảm động vô cùng, tôi muốn nói nhiều rằng tôi rất biết ơn chị ấy, rằng chị ấy là người thứ hai rất tốt với tôi. Nhưng nói dài dòng thì có vẻ cãi lương quá, tôi nói nhỏ:

- Em cảm ơn chị nhiều nghe

- Có gì đâu, tại thấy bỏ tiền quá mình tội nghiệp. Để mai một mình hỏi thêm giùm mấy chỗ khác cho. Hát chỗ này thử sức coi sao - Lan chột đẩy vai tôi - Lên đi tới phiên bỏ rồi đó. Bình tĩnh nghe!

Tôi đứng dậy lên sân khấu, tôi hát một ca khúc trữ tình của Trịnh Công Sơn. Sau đó là một bài không tên của Vũ Thành An. Cả hai bản nhạc đều trầm trầm sụt sụt. Hát một lúc tôi nhận ra hình như không ai nhận ra, mình hát chỉ cho mình nghe vậy

Tôi bước xuống sân khấu, đi về phía Lan. Chị ta kéo tôi ngồi xuống, khen rồi rít:

- Trời ơi, không ngờ bỏ hát hay vậy. Giọng bỏ trong vắt luôn, mình không có rành về nhạc, nhưng nghe bỏ hát mình còn thấy mê luôn muốn nghe hoài. Bỏ ăn đứt mấy con nhỏ kia luôn

Tôi hoài nghi:

- Thật không? Sao em thấy không ai muốn nghe hết vậy? Họ chỉ lo nói chuyện thôi, em quê quá

Lan xoa tay:

- Hát ở nhà hàng là vậy đó, hơi đâu mà để ý, miễn là mình có tiền thôi

- Nhưng không ai xem ông chủ mượn mình làm gì?

- Ai biết đâu họ, chuyện kinh doanh của họ mình biết làm gì, miễn là họ chịu nhận mình là được rồi. Đến nhận tiền đi rồi về

- Ủa nhận tiền liền hả? Chứ không phải đến cuối tháng mới có lương hả?

- Điên quá, càng hỏi càng thấy bỏ khờ

Lan kéo tôi đến quây, người thanh niên đứng sau quây đưa tiền cho tôi. Anh ta nhìn tôi thật lâu rồi mỉm cười:

- Cô hát hay quá, một phong cách lạ đó. Sao tôi lại không biết cô nhỉ, tên gì vậy?

- Dạ Mỹ Thuyền

- Đúng là tôi chưa từng nghe tên cô. Nếu cô được lắng xê, cô sẽ là ngôi sao đó. Nhìn cách cô biểu diễn tôi thích lắm

- Cảm ơn anh

Tôi gật đầu chào anh rồi kéo tay Lan đi ra ngoài:

- Đi, đi ăn kem với em, lần đầu tiên em có lương, em với chị sẽ xài kỳ hết tiền này

Lan cười tủm tỉm:

- Đừng có chơi như vậy, tiền cát sê của em không bằng một góc người ta boa cho tui nữa. Phải biết để dành chứ

Tôi bướng bỉnh:

- Thì mai một để dành, bây giờ mình đi

Hai chúng tôi đi ra, vừa đến cửa thì Vương Quốc và Thanh Thanh cũng đang đi vào. Tim tôi đập cuồn cuộn vì cảm giác ghen giận. Vương Quốc có vẻ kinh ngạc khi thấy tôi ở đây. Còn Thanh Thanh thì cười nham hiểm như cố ý để chạm mặt nhau. Cô ta định nói gì đó, nhưng tôi đã quay ngoắt người đi nhanh ra đường. Lan chạy theo phía sau:

- Cái gì vậy Thuyền, sao tự nhiên bỏ đi nhanh vậy?

Tôi cắn răng giữ cho giọng mình đừng run:

- Không có gì hết. Tại em muốn đi nhanh chơi thôi, em không biết chỗ nhiều, chị dẫn em đến chỗ nào vui vui đi chị Lan

- Chỗ vui hả, vậy thì vào Đầm Sen đi

Tôi đi theo Lan mà như người mất hồn. Dù biết Vương Quốc và Thanh Thanh là gì của nhau rồi, nhưng tôi vẫn thấy đau đớn khi nhìn thấy họ đi chung. Nhất là trong lúc này, tôi mang tâm trạng bẽ bàng của người không ai màng tới. Trong khi tôi trắng tay bắt đầu cuộc đời mình bằng việc làm kém cỏi thì họ quăn quýt bên nhau trên đỉnh vinh quang. Họ có tất cả những gì tôi mơ ước, tình yêu, sự nghiệp. Bên cạnh sự nổi tiếng của họ, tôi càng thấy mình thấp kém đến chính mình cũng chán bản thân mình

Lan dắt tôi đến những điểm vui chơi mà có lần Luân Đức đã đưa tôi đến. Nhìn lại những gì mà lúc trước mình náo nức say mê, tôi càng thấy cảm giác bẽ bàng. Một người anh tránh xa mình bị ghét bỏ. Rốt cuộc tôi chỉ có một mình với cuộc đời nhỏ nhoi

Tôi chán nản đòi về, Lan cũng không phản đối. Chúng tôi chia tay nhau ở cổng, tôi lơ mơ nghe chị ấy dặn đủ thứ chuyện. Tôi về nhà mà cứ có cảm tưởng đi về một nơi nào heo hút không người. Chỉ duy nhất một cảm giác cô đơn

Tôi thay đồ, ngồi bó gối trên giường buồn bã. Một lát sau tôi nghe tiếng chân Vương Quốc trên hành lang, cửa phòng tôi bị đẩy nhẹ, rồi mở rộng ra. Vương Quốc bước vào:

- Em chưa ngủ hả Thuyền, sao có vẻ buồn quá vậy?

Tôi ngược lên nhìn anh, rồi cúi xuống áp mặt vào gối. Vương Quốc đến ngồi gần tôi, im lặng. Một lát anh lên tiếng:

- Em với cô bạn ấy hay đến đó lắm hả?

- Không

Anh lại ngồi im hình như anh muốn nói gì đó an ủi tôi. Hình như anh cũng thấy chuyện gặp lúc này có gì đó bất ổn. Thấy như vậy là còn tôn trọng tôi lắm rồi, thật là buồn cười, buồn cười đến rơi nước mắt

Vương Quốc lại lên tiếng:

- Tôi không ngờ lúc này lại gặp em. Em nghĩ gì vậy?

Tôi vẫn không ngược lên:

- Anh hỏi chi vậy? Chuyện tôi nghĩ gì đâu có liên quan đến anh, lúc này tôi có làm gì quá đáng không, tôi hứa là mai một có gặp tôi cũng không nói gì cả. Tôi sợ anh chị lắm rồi, hy vọng lúc này chị ấy không bảo anh về gây với tôi

Vương Quốc ngẩng lên nhìn tôi:

- Trong mắt em, tôi thuộc mẫu người dễ cho người khác điều khiển lắm sao?

Tôi lặng thinh, điều đó thì rõ ràng quá rồi, anh còn hoài nghi về mình thì lạ thật.

Vương Quốc nhắc lại:

- Em trả lời đi, có đúng là em nghĩ vậy không?

- Hơn như vậy nữa

Vương Quốc ngồi yên nhìn tôi chăm chăm. Tôi úp mặt vào gối không muốn thấy cái nhìn của anh, tôi sợ mình bị rung động:

Rồi tôi nghe tiếng anh nghiêm nghị:

- Nếu thật sự như vậy thì em có thấy mình bất hạnh lắm không?

- Khi tôi quyết định ly dị thì tôi đã thấm thía điều đó lắm rồi

- Nói lớn lên đi, tôi không nghe

Tôi ngược lên, nhắc lại lớn hơn. Tôi thấy anh ngồi yên, môi mím chặt như suy nghĩ. Tôi cũng ngồi yên nghĩ về thái độ của anh tối nay. Lần đầu tiên anh vào phòng tôi, nói chuyện với tôi như người bạn, như trao đổi. Tôi đã quá quen bị đối xử lạnh nhạt rồi. nên sự thay đổi này làm tôi thấy ngạc nhiên kinh khủng

Không biết anh và Thanh Thanh có mưu tính gì mới không, có thể lắm chứ!

Nghĩ vậy tôi vội lên tiếng:

- Tôi đã bằng lòng ly dị rồi, không có gì trở ngại để anh và chị ấy đám cưới đâu. Nếu hai người có ý đồ gì với tôi thì bỏ ý định đó đi

- Em đề phòng tôi đến mức vậy sao?

- Vì tôi bị chà đạp quá nhiều rồi, phải biết không hơn chứ

- Lúc này em thay đổi lắm rồi đó. Biết đối đáp và phán xét người khác, nhưng coi chừng sự phán xét sai lệch của mình đó

Tôi không để ý những lời nói của anh, tôi nói như thông báo

- Tôi đã tìm được việc làm rồi, và sẽ tìm được một nơi ở. Anh nói với Thanh Thanh để chị ấy vui mừng. Thế anh đã làm thủ tục ly dị chưa, anh làm đi vì tôi không biết mấy cái đó

Vương Quốc nheo mắt:

- Em làm gì vậy, ở đâu?

- Đó là chuyện của tôi

- Chuyện của em à? Hay lắm, hy vọng em không làm gì sai để phiền đến mọi người. Dù sao tôi cũng là người chịu trách nhiệm về em đây

Tôi nhăn mặt:

- Khỏi đi, tôi sợ trách nhiệm của anh lắm rồi. Nó làm tôi thấy mình không phải là con người nữa

Vương Quốc giơ tay như chặn lại:

- Tôi sẽ không thanh minh hay giải thích việc làm của mình. Nhưng em nghe đây, tôi đề nghị em bỏ ý định đi làm và quay lại lo học thi cho đảng hoàng. Đừng làm cô Thuý lo

Anh ngừng lại một chút, nói với giọng đặc biệt:

- Cũng đừng có phụ lòng ba em, nếu suy nghĩ một chút thì em sẽ hiểu ba em lo cho em đến mức nào, hơn cả Mỹ Hân và Mỹ Hà nữa

Tôi lặng yên ngồi im, nhớ tới cô Thuý tôi có cảm giác như mình đã làm một điều gì đó không đúng. Nếu biết những gì tôi đã làm, chắc chắn cô ấy sẽ phát khóc lên vì buồn khổ. Cô ấy lo cho tôi ra sao thì chỉ có tôi mới hiểu ghê điều đó

Thấy tôi ngồi im, Vương Quốc hơi cười:

- Tôi hy vọng em thông minh một chút nữa. Đừng có bướng bỉnh chống đối tôi, chỉ có hại cho em thôi

Anh giơ tay nhìn đồng hồ, rồi đứng lên:

- Khuya rồi, em ngủ đi

Tôi ngồi im lìm nhìn Vương Quốc đi ra, rồi gọi giật lại:

- Anh Quốc

Anh quay lại:

- Chuyện gì nữa?

- Anh làm đơn ly dị chưa vậy?

Vương Quốc không trả lời, chỉ khẽ nhún vai rồi đi ra cửa. Tôi nhìn theo hoang mang, cứ chỉ đó là thế nào? Một cách trả lời không bận tâm về câu hỏi của tôi

Tôi với tay tắt đèn rồi nằm chuôi xuống giường, chẳng bao lâu thì ngủ thiếp đi. Tôi định suy nghĩ về chuyện nhà hàng một chút, nhưng chưa kịp suy nghĩ thì đã ngủ mất rồi.

Hôm sau tôi ở suốt ngày trong phòng nghiên cứu những bản nhạc vui nhộn và tập những động tác thích hợp. Tôi không muốn hát những bản nhạc trữ tình sướt mướt vì như thế chẳng khác nào mình hát cho mình nghe như hôm qua, quê lắm.

Tối nay tôi đến nhà hàng một mình và chọn một góc đứng quan sát những cô gái hát trước. Đúng là họ hát những bản nhạc không có gì sôi nổi, phong cách biểu diễn cũng bình thường. Cũng đúng thôi, trước những khán giả thờ ơ như vậy, ai mà hứng thú biểu diễn. Muốn người ta chú ý đến mình thì phải tự tạo nguồn cảm hứng thôi

Tôi mang tâm trạng chinh phục khán giả khi bước ra sân khấu. Và quyết bất mọi người phải chú ý tới mình

Tôi chọn một ca khúc của Liên Xô, quá xưa đến mức có thể người ta không nghĩ đến chuyện hát nó. Nhưng rất vui nhộn, tôi vừa hát vừa nhảy theo điệu nhạc. Ban đầu giàn trống đàn còn chơi một cách bình bình. Nhưng rồi cuốn hút bởi phong cách sôi nổi của tôi, mọi người như hứng lên, chơi hết mình làm thành một không khí náo nức

Không phải chỉ một vài bàn, mà tất cả khách trong nhà hàng đều nhướng mắt về sân khấu, thậm chí có bàn còn vỗ nhịp hát theo. Tôi vui cười thích thú và đi về phía bàn họ, họ đứng lên vây lấy tôi vừa vỗ tay vừa nhảy. Họ huýt sáo tán thưởng. Cử chỉ của họ làm tôi vui sướng vô cùng. và tôi hứng khởi hát một cách cuồng nhiệt. Cả nhà hàng thật sự bị cuốn theo không khí vui vẻ mà tôi khơi lên

Tôi chơi liền bốn năm bài theo yêu cầu của họ. Đến lúc mệt phờ mới thôi. Khi tôi trở lại sân khấu thì có rất nhiều người đưa tiền cho tôi. Họ mỉm cười nhìn tôi vẻ vui thích:

- Tặng em

Tôi quê đến đỏ mặt, vội rút tay lại:

- Thôi tôi không nhận đâu. Cám ơn!

Và tôi đi lên sân khấu trả lại micrô. Khi tôi đến quầy nhận tiền, ông chủ cười với tôi như hài lòng

- Hôm nay cô Thuỳên hát hay lắm, cô làm khách của tôi chịu lắm đó

Ông ta đưa tôi một xấp tiền:

- Đây là tôi thương thêm cho cô, tối mai cô chuẩn bị mấy tiết mục nhộn nhộn như lúc nãy vậy nhé

- Dạ

Tôi cảm ơn ông ta rồi ra về, tối nay mệt hết sức là mệt. nhưng vui chưa từng có, lâu lắm rồi tôi mới có một buổi tối vui đến thế. Tôi đã nghĩ rồi mà, nhạc như thế thì ngay cả ông già cũng phải nhảy thôi.